კვირა. 22 იანვარი 1928 წ. № 136 წლიწადი მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ტარტაროზი

„მომარაგება“

— ეს რა ამბავია, რომ ამ დილა-ადრიან ჩვენი დაწესებულების წინ „სასწრაფო დახმარება“ დგას?
— ეს იმიტომ, რომ დღეს გამოცხადებული იქნება შტატ-შემცირებულთა სია.

ციხე შიგნიდან გატყდება

ბოლო დროს საგრძნობლად გაუარესდა კერძო ფურნეებში გამოცხობილ პურის ღირსება.

იმ დროს, როდესაც მეფურნე იოსება მშვიდობიანად ხვრინავდა ლოგინში და სიზმარში თეთრი ფქვილით გატენილ ტომრებს ხედავდა, სხვებზე დედალი ვირთხა— კუსია მიდგომოდა ფურნიდან ამოთრეულ სილანარევ პურის ზორბა ნაჭერს და გემოიანად ხრავდა.

კუსია მადლიერი იყო თავის ბედის, ამიტომ ხან გულში და ხან ხმამაღლა გულწრფელად იმეორებდა:

— ღმერთო, შენ მიეცი ბარაქა ჩვენს იოსებას, მის შვილებს და შვილიშვილებს... აავსე დოვლათით მათი ოჯახი, ისე როგორც სავსეა იოსებას პურით ამ სხვენის ყოველ ვირთხის სორო... შეეწყვე ყოველნაირად ხელი მეფურნეობის საქმეში, მიეცი გამოულეველად პურის ქვილი რომელი ხარისხისაც სურდეს და ამშორე სამუდამოდ წუნია და მონისი მუშტრები!...

ასე იმეორებდა ვირთხა — კუსია. ქვევით კი მეფურნე იოსება განაგრძობდა ხვრინვას და სიზმარშიც აზრად არ მოდიოდა, რომ სხვენზე ვირთხები მის ოჯახის დოვლათზე ლოცულობდენ.

კუსიამ უკვე შეხრა ნაჭერის ნახევარი, თავი გამაძღარად იგრძნო და ის იყო მეზობლისაკენ უნდა გაადმეტარიყო სალაზლანდაროდ, რომ გემოს ჩასატანებლად ერთი კიდევ გაუქნია კბილი ნატეხს და უეცრად პურის გულში რაღაც თოკის მსგავსს წააწყდა.

კუსიამ ცნობისმოყვარეობით გამოსწია იგი და არ გაუვლია ერთ წამსაც, რომ საშინელ შეცხადებამ შესძრა მთელი სხვენი.

— ვაი... ვაი... ვაი;;; ამას რას ხედავს ჩემი თვალები!..

ერთხანს სამარისებური სიჩუმე ჩამოვარდა, თითქოს კატამ გაირბინა სხვენზეო, (რაც ყოვლად შეუძლებელი იყო, რადგან კატას იოსებამ დიდი ხანია გააგდებია სულ ხორცის ერთ პატარა ნაჭრის გულისათვის).

— ვაი... ვაი!—იცხადებდა კუსია.

— რა იყო?.. რა ამბავია?!—მორბოდენ ყოველ მხრიდან დიდი და პატარა და კუსიას ეხვეოდენ გარშემო.

კუსია კი უკვე გულწასული ეგდო იატაკზე. ამ სურათის დანახვაზე სხვენზე ისეთი ორომტრიალი დადგა, რომ ძაღლი პატრონს ვერ სცნობდა.

შეიძლება, ასეთ აურზაურში გულწასულ კუსიას ალარც კი ძოებრუეებია პირი ამ ქვეყნისაკენ, რომ კრიტიკულ მომენტში ერთ ვირთხას, ლიპას, არ გამოეჩინა ფხა.

— დეიხით უკან!—შეუტია მან მოზღვავებულ ხალხს,—ხომ ხედავთ ადამიანი გულწასული გდია!... მიეცით ჰაერი!... დეიხია უკან, ძე ძაქვეჩ გელაპარაკებით!..

მალე ლიპას სხვებიც მიეშველენ და საკმაო ხნის შემდეგ შედარებით სიწყნარე ჩამოვარდა.

ამასობაში კუსიამაც გაახილა თვალები.

— მომკალით ბარემ, ვინც ხართ ქრისტიანი! მომკალით!— დაიწყო ისევ მოთქმა კუსიამ.

საერთო ძღელვარება მატულობდა, თუმცა არავინ იცოდა, თუ რაში იყო საქმე.

— რა იყო, ქალო, რა ამბავია!—კითხულობდენ გარშემო შემოხვეულნი.

— ვაი ჩემს მოსწრებას და სიცოცხლეს.... ღმერთო შენ ამოაგდე ძეფურნე იოსებას გვარი და ჯილაგი ძირიან-ფესვიანად!... მამაო უფალო. შენ დამართე მის შვილებს და შვილიშვილებს ის ამბავი, რაც მან ჩემს წრიპიას დამართა.

აქ კუსიამ თოკის მსგავსს ნაჭერზე მიუთითა:

— შეხედეთ, ეს ჩემს საყვარელ წრიპიას კუდია!? აი ამ პურის ნატეხში ვიპოვე მე იგი. რაღა მეშველება აწი მე ბედშავს... დღე და ღამ იმის ოცნებაში ვიწვი, გამეზრდება და სიბერის ჟამს პურის პატარა ნატეხს მეც მომაწვდისთქო და ამის ნაცვლად კი რას ვხედავ... წრიპია, ბიჭო, რა მიყავი ეს? რა დაგემართა შეუბედურო იმისთანა, რომ მხოლოდ შენი კუდი-ღა ვნახეთ მარტო?!

— მთელი დღე სოროში არ მოსულა... ვფიქრობდი მეზობელ შენობაში თუა გადასული, იქ ერთ სამიწე გოგოს იყო გადაკიდებული და დილას ისევ დაბრუნდებათქო... რა ვიცოდი თუ ასეთი ბედი შეემთხვეოდა და იოსება პურში გამოაცხობდა შეუბრალებლად... ვაი..; ვაი;;; შენს დედას, შვილო!;;;

— კი მაგრამ, თავი და ტანფეხი რაღა იქნა?—გაკვირვებით იკითხა ერთმა. ,

— ცხადია რა იქნა!—უპასუხა მეორემ.—პურის გაჭრის დროს ალბად მეორე ნაჭერში მოხვდა და პურთან ერთად ვინმე მუშტარს ხვდა წილად!...

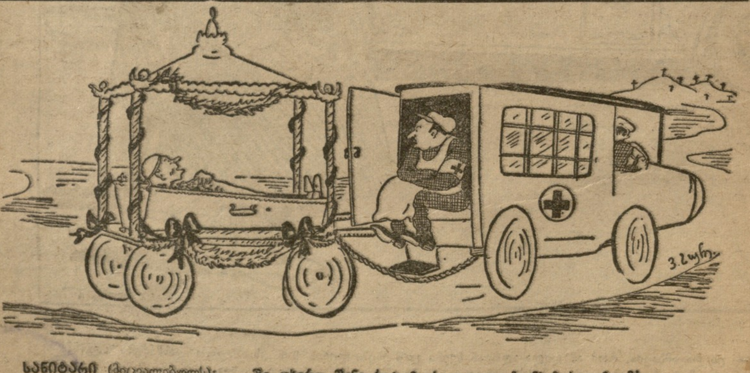

სანიტარი (მიცვალებულს): მე ოხერო შენა, რატომ არ დაიცადე ჩვენს მოსვლამდი?!
მიცვალებული: მე თქვენ მთელი კვირა გიცადე, თქვენს მოსვლას საშველი არ დაადგა და, უკაცრავათ, მაგრამ ველარ ავიტანე მეტი!

უმოკლესი გზა

„ქუთაისელ რკინის-გზელებს ავადმყოფობის დროს დახმარებისთვის მიმართვა უხდებათ სამტრედიაში“.
(მუშკორის წერილიდან).

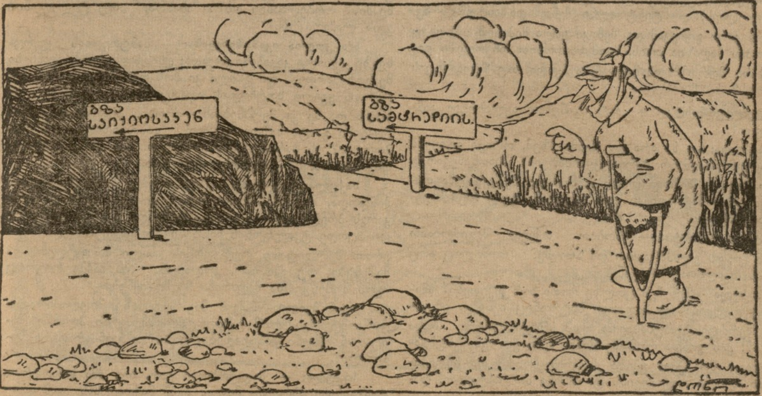

ავადმყოფი რკინის-გზელი: მგონი სამტრედიამდე ვერც კი მივაღწევ... უახლოესი სადგური საიქიოა...

ამ მოსაზრებამ მთელი აღშფოთება გამოიწვია. ამასთან ერთად გამოირკვა, რომ წრიაპიასთან ერთად დაკარგულა კიდევ რამდენიმე ახალგაზრდა ვირთხაც და მათი ნაწილებიც მალე იქნა აღმოჩენილი პურის სხვა ნატეხებში.

მამლებმა მეორედ იყივლეს. ქვევით იოსება კი ისევ სიზმრებში იყო გართული. მაგრამ სიზმრებმა ახლა თითქოს ცუდი ხასიათი მიიღეს. თეთრი ფქვილით გატენილი ტომრებ გაქრენ და მათი ადგილი დაიკავა სოფლიდან ჩამოყვანილი მოჯამაგირემ, რომელიც სულთამხუთავით დადგომოდა თავზე იოსებას და ემუქრებოდა:

— კავშირში ჩამწერე... დამაზღვევე... ჯამაგირი დამინიშნე... მამუშავე რვავ საათი... მომეცი გასასვლელი დღე... ერთი თვის შვებულება... როცა ავათა ვარ არ მამუშავო... ცუდათ სიტყვა არ მაკადრო... დედა არ შემაგინო... წინაპრების ძვლები არ ამოიღო საფლავიდან!.. როცა ცომში მაქვს ხელები, წიხლი არ მკრა... მუჯლუგუნის კვრა ხომ არ გაბედო დაარგაბედო!..

იოსებას სული ეხუთება, მაგრამ მაინც განაგრძობდა ძილს. ამასობაში სხვენზე ვირთხა—ლიპია ასე ამხედრებდა აღშფოთებულ საზოგადოებას:

— ამ საქმის ასე დატოვება შეუძლებელია... გუშინ წრიაპია თუ წრუპია დაიღუპა... დღეს ან ხვალ ჩვენც დავიღუპებით. სად არის გარანტია, რომ თანდათან მეფურნე იოსება ყველა ჩვენგანს თავის ფურნეში არ გამოგვაცხობს?!? ეს მისთვის არც ძნელი საქმეა და არც საზარალო... ყოველდღამ რომ ხუთ-ხუთი ვირთხა გამოაცხოს, ეს უკვე ზედმეტ 20 გირვანქა პურს უდრის, და სამიოდე კვირაში ჩვენც მოგვეღება ბოლო... გარდა ამისა, თავი რომ დავანებოთ იმ საფრთხეს, რომელიც ჩვენს სიცოცხლეს მოელის, ამის შემდეგ ვერც ერთი პატიოსანი ვირთხა კბილი ვერ გაუკარებს იმ პურს, რომელშიდაც ჩვენი მოძმეები არიან გამომცხვარნი!

— მართალია!... მართალი!—გაისმოდა საზოგადოებაში.

— ამიტომ ასე გაჩერება არ გამოგვადგება. ჩვენ უნდა დავუმტკიცოთ იოსებას, რომ არ მოვითმენთ ისეთ პურის გამოცხობას, როგორსაც ის აცხობს დღეს. ჩვენც ხალხნი ვართ. და გაჭირვების დროს ჩვენც მოვნახავთ გზას სანიტარულ კომისიისაკენ. მეტის მოთმენა შეუძლებელია... კუსიას უბედურებამ ყველა ჩვენგანს უნდა დასწვას გული!...

გათენებისას სხვენზე უკვე ვრცელი განცხადება იქნა შედგენილი სათაოდო უწყების სახელზე.

ნაწილი ამ განცხადებისა ამბობდა ასე:

...„ნუთუ ამისთვის ვიბრძოდით და ვღვრიდით სისხლს?... ჯერ იყო და პურში მჭადის ფქვილი გაგვირია. შემდეგ ნაცარიც მიაყოლა, შემდეგ სილა და ხოჭოები, შემდეგ პირდაპირ მტკვრის ნაპირიდან მოტანილი ხრეში და ბოლოს ჩვენი თანამოძმეებიც გამოაცხო შიგ. ამის იქით წასვლა შეუძლებელია. ამიტომ, მოგმართავთ რა ამ განცხადებით, გთხოვთ მიაქციოთ ამ გარემოებას ყურადღება და რაც შეიძლება სასწრაფოდ მისცეთ წინადადება მეფურნე იოსებას, რომ თუ მეფურნეობა სურს გამოაცხოს ისეთი პური, როგორიც წესი და რიგია, თუ არა და გადასცეს თავისი ფურნე მუშკოოპს. ბოლოს და ბოლოს, ვინც რა არ უნდა თქვას, ჩვენი კუჭიც კუჭია, და შეიძლება უფრო ნაზიც, ვიდრე იოსებას ზოგიერთ მუშტრების“...

აი, ასეთი ამბავი ხდებოდა სხვენზე. ქვევით კი ხელპირდაუბანელი იოსება მოჯამაგირესთან ერთად შესდგომოდა თავის საქმეს და ცდილობდა ერთი ფუთ ფქვილისაგან როგორმე 15 ფუთი პური გამოეცხო.

ის კი არ იცოდა, რომ სხვენზე უკვე საღერბო მარკას აკრავდენ განცხადებას.

ხინემატო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საქულა და ტელეფონისტკა

საქულა: (ტელეფონის მილი ხელში უკავია და ძალიან ღელავს): — ტენტრალნი შენ და ასტუწუკრაკ. საათნახევარი გირეკამ და შენ კი ეხლა მიპასუხებ?! ესეც ერკოოპის მაღაზია არის, რომ საათობით ოჩერედში ვადგე?! რა, მოროზოვის მიტკალსა ჰყიდი, თუ შტიგლიცის შევიოტს?

ტელეფონისტკა: — რას იგინებით ავლაბრელ კინტოსავით?

საქულა: — მა არა და შენმა მზემ, ორივე ლოყებს დაგიკოცნი მაგნაირ პარიადკებისათვის? საათნახევარში მთელ ქალაქს შემოვივლიდი ფეხით და შენ კი ჩემი თავი ჩემ ცოლ მაქთალინას ვერ შეუერთე. სულ ოცი საჟენია აქედან—აი!

ტელეფონისტკა:—შენობით თქვენ შეგიძლიანთ თქვენ ცოლს ელაპარაკოთ და არა მე, რომელიც არც როდის თვალითაც არ გინახამთ.

საქულა:—შენ ჩემ ცოლზე რითი ხარ უკეთესი? ხმაზედაც გეტყობა რა სიფათის პატრონიც იქნები. ერკოოპის მერძევეს ტრუბასავით რომ სჩხავი, მემრე რაჲა სჩხავი?! ვინ გინდა რომ შეაშინო შენი ქორფა - ნუბგარი ხმით? მოგიქნია ყბები ძაღლის ქონით და სწრიპინებ მოშლილი არღანივით. ტი მნოგა ნი რასუჟდაი! დაჲაი ნუმერ 20—98.

ტელეფონისტკა:—ვი უჟასნო გრუბი ი ნევოსპიტანი ჩელოვეკ... ვაშ ნომერ გოტოვ.

საქულა:—გრუბი? შენმა მზემ, მა არა და შენი ხათრისათვის კატო ყულჯანოვის პანსიონში მივებარები, რომ ვასპიტანიე ვისწავლო და რევერანსები გაგიკეთო (ტელეფონში): მაქთალინ, შენა ხარ? ერთი გოგოჯან, ხმა ამოიღე და ეს დასიებული ჯიგარი ჩამირეცხე... ჰა, რა ხრინწიანი ხმით ლაპარაკობ — ოპერაში შესასვლელათ ხომ არ ემზადები? არ გაგიჟდე და მაგნაირი რამ არ ჩაიდინო!

უცნობი ხმა:—თქვენ ვის ელაპარაკებით? აქ ჩვენ მაქთალინები მიწის ქვეშ გვყავს!... ეს ხოჯევანქის სასაფლაოს კანტორა გახლავთ და თუ ვინმე გყავთ გამოსასვენებელი, საქმეს მოგიწყობთ — ექვსი ბეზრაბოტნი ტერტერა ოჩერედში დგანან და მუშტრის მოლოდინში მაყალთან თბებიან

საქულა:—თუ ძმა ხარ, მაგ ტელეფონს ნაზატი მიეცი, რომ იმ ნამუს ჩამორეცხილ ტელეფონისტკას ნუძერი გამოვაცვლევინო... ცენტრალნი?... ბარიშნა, შენა ბრძანდები? შენ, თუ ჰკვა გაქვს კონკრობოსტოს კარობკაში, ცოტა რიგიანათ იყავი და ყბას ნუ გამაღებინებ, თორემ ისე მოგნათლამ, რომ ტკვარმა ველარ გაგრეცხოს... დავაი მნე ნუმერ 20—98; ხოჯევანქს კი მამაშენი შეუერთე.

ტელეფონისტკა:—სლუშაიტე, ჩტო ვი პრისტალი კა მნე კაკ ბანნი ლისტ?! ესლი ნე პერესტანეტე ხამიტ, ტო სვაშიმ მაქთალინომ ვამ სევოდნია ნე უდასტსა პოტელეფონუ ლიუბეზნიჩატ.

საქულა:—შენ აბანოზე ლაპარაკს თავი დაანებე. ეგ ნუმერი არ გაგივა; მე ჩემ მაქთალინას მერი პიკფორდზე არ გავცვლი და შენ კი აბანოებზე მელაპარაკები? დავაი მნე ნუმერ 20—98 ი ბოლშე ატ ტებია ნიჩევო ნი ხაჩუ.

ტელეფონისტკა:—კაკოი ვი ნესნოსნი ჩელოვეკ? კაკ ვაშა ჟენია მოჟეტ სვამი ჟიტ?!? ვაშ ნუმერ გოტოვ.

საქულა: კაკ მოი ჟინკა სამნოი ჟივიოტ ტებე ნე კასაიცა; ნაში სემეინი სეკრეტ მი ღლია სებე პრიაჩიმ.... მაქთალინჯან, სტუმრები გყავს სახლში? ეგ რამდენი კაცი ლაპარაკობს ტელეფონში? ვა, კაცო, რა ხმაურობა მესმის? ორბელიანის ობშჩი აბანოა, თუ ტელეფონი? ვინა ლაპარაკობს?

ხმა კოლია ივანიშვილისა: — სამტრედიის კვერცხებზე კირილე კაკაბაძე დაჯდა; ცხინვალელებმა ავანსები მე გამომართვეს და ვაშლი კი მოსკოვში გაყიდეს; შვეიცარიის ყველი ბორჩალოს ალმასკომმა რუსეთში გაგზავნა და მე კი მეუბნებიან:—ძროხის კუდები და იხვის ტყავები გაიტა საზღვარგარეთ გასასყიდათო,—ეს ექსპორტია? ეს პარიატკებია?.. ალლო. ვინ მიშლის ლაპარაკს? დიახ, ძე ზაკგორსტორგი ვარ...

საქულა: შენ პირს შაქარი. თუმცა მე მაქთალინა მინდოდა, მაგრამ შემთხვევით ვისარგებლებ და ერთ კარგს პრედლაჟენიას ვიზამ. მე მინდა ზაგრანიცაში ერთი იცოდე ტელეფონის ჩინოვნიკები გავიტანო და მაგიერათ შემოვიტანო ტელეფონის ახალი მართულები და მაშინები; თუ ძმა ხარ, კოლაჯან, ეს საქმე როგორც იყოს მომიწყე და მაღარიჩი ჩემზე იქნება.

ივანიშვილი:—თქვენ მაგ საკითხზე მოელაპარაკეთ ნარკომტორგს, რომ ექსპორტნო-იმპორტნი პლანში შეიტანონ თქვენი წინადადება; უამისოთ ჩვენ არაფერი შეგვიძლია.

საქულა: — მადლობელი ვარ. თუ ძმა ხარ, ერთი ტელეფონს აბრატნი მიეცი, რომ მაქთალინას გამოუძახო.... ცენტრალნი? ბარიშნა, რა დაგიშავე, რომ ააე მაწვალებ? მე განიერი შარვალი მაცვია და დოშლუღური ახალოხი, წელზეც გობაქიანი შვიდგირვანქა ნიხევრიანი ვერცხლის ქამარი მარტყია. ჩემი კარტიჩკა რომ ნახო, ცხვირს მოფსიკა ძაღლის კუდივით აიწევ მაღლა. რას მეხუმრები? შენმა მზემ, მე შენ ჟენიხათ არ გამოგადგები. რას მატრიალებ ხმალაძის სემაფორივით? დავაი ნუმერ 20—98, შე რჯულიდან ხელ-აღებულო რაღა!

ტელეფონისტკა:—საედინილა!.. ნახალ!

საქულა:—მაქთალინჯან, ძლივს მე და შენ საედინენიე არ გვიყვეს! ტერგევურქამ ჩვენ კარმირ - ავეტარანის ეკლესიაში ნახევარ საათში ჯვარი დაგვწერა და ჩვენ ტელეფონით საედინენიეს კი მთელი დღე მოუნდა. გოგოჯან, თუ რომ ტერტერა მოვიდეს საწყალკურთხევით სახლის საკურთხებლათ, სახლი აკურთხებინე, შვიდი მანეთი ხურდა გამოართვი და უთხარი ჯამაგირის მომატებამდის თუმანი ჩემზე დაწეროს... ვა, ესეც რამეა? ჩემ სახლში ვაჟკაცს რა უნდა კაცო? ვინა ლაპარაკობს?

მამაკაცის ხმა:—კავო ვამ ნუჟნო? უტელეფონა ნაჩალნიკ ტელეფონოი სეტი.

საქულა:—შე მამაცხონებულო, ტელეფონს სეტი რათ უნდა, ჭუჩის ძაღლებს ხომ არ იჭერ ზრზრიანცივით? ტავარიჩ ნაჩალნიკ, ქართულათ ნათქვამია—**ქათამმა წყალი დალია და ინდაურს შეჰყურაო.** არ იქნება რომ ერთი მოწყალების თვალით ჩვენც გადმოგვხედო? ჩვენ პოლნოვლასტნი გრაჟდანინები ვართ, თუ შენი ტელეფონისტკების იგრუშკები? მე ჩემ ოჯახობას მინდა დაველაპარაკო და შენ ტელეფონისტკას კი კატაფალკის ცხენივით ჩემი თავი ხოჯევანქისაკენ მიაქვს. განა ეს დისციპლინა არის? მაგისთვის ვიბრძოდი სოლანლუღის ფრონტზე, რომ შენმა ტელეფონმა ჩემი ნერვები საბელოს ყაჭის ძაფით აწეწოს? სამი საათი ვეწვალები და ერთი ნომერი ვერ შევაერთებინე.

„ნაჩალნიკი“:—თუ რომ გინდათ სწრაფათ შეერთება, თქვენი ტელეფონისთვის საპარატოში შეიძენთ წითელი ლამფა, და მაშინ სიგნალიზაციით მალე შაეერთებენ თქვენ ტელეფონის ნომერს სხვა ნომრებთან რიგის გარეშე.

საქულა:—კაცო, მე წითელი ლამფა რათ მინდა? ზავედენიას ხომ არ ვალეფ, რომ ჩემ ნუმერს წითელი ფანარი გაუკეთო. თუ ძმა ხარ უბრძანეთ, რომ მომცენ 20—98.

„ნაჩალნიკი“:—დარეკეთ.

საქულა:—მაქთალინჯან, სინამდის შენთან საიდინენიე მიყვეს, მე როგორც კელეპტარი ისე დავდნი... ამ ორ-სამ საათში 14 გირვანქა ქონი დამიდნა... მაქთალინა არა ხარ: მა რა ზაჭრუმანი ხარ? ბალნიცა?... რა ბალნიცა?... ფსიხიატრიაჩესკი?... ტოისტ გიჟების ბალნიცა ხარ რალა?;;; დიახ, ვერავარ ჭკვაზე კარგათ... მარტო მე ხომ არა ვარ ავათ.... ეს ეპნდემიჩესკი სატკივარი არის თბილისში.... ვისაც რომ ტელეფონთან საქმე აქვს, იმათ სუყველას ტვინის კნოპკები უფუჭდებათ... ექიმმა მითხრა ამ სატკივარს ლათინურათ ვეძახითო: **„ტელეფონიზმუმ პერპეტუმ დანჯღრეულუმ“**... მამაჩემო, შე სულით განათლებულო, რა ბედნიერი კაცი იყავი, რომ ტელეფონით ლაპარაკი არ იცოდი.

მშვიდობით ჩემო კოხტა მაქთალინო; შენ სამუდამოთ დაჰკარგე შენი აზიზი საყვარელი ქმარი...

„ვინმე“.

ვინც თვალყურს ადევნებს ჩვენი გაზეთების ახალ ამბებს და ქრონიკებს, იგი აუცილებლათ შეამჩნევდა, რომ ამ ბოლო ხანებში (ესე იგი ზამთარში) ძალიან გახშირდა ადუღებულ სამოვრების ქურდობა.

მე ეს ამბავი მიკვირდა.

და საკვირველიც იყო ჩემთვის.

მარტოხელა კაცი ვარ ჩაის იშვიათად თუ დავლევ სახლში. არ იფიქროთ თითქოს სამოვარი არ მქონდეს!

მაქვს, მაგრამ ერთი კაცისათვის არც კი ღირს მისი „ხლაფორთი“, ანუ ადუღება.

თუ მაინცდამაინც მომინდა სახლში ჩაის დალევა, „კერასინკაზე“ ავადუღებ; მორჩა და გათავდა.

ჩემი ბინა პატარაა... და, ამიტომ, სხვა ხიბაკებთან ერთად, სამოვარიც აივანზე მიგდია.

აივანი ქუჩაშია: მაშასადამე: ჩემი სამოვარი ქურდებს შეუმჩნეველი არ დარჩებოდათ..

მე ამით იმის თქმა მინდა, რომ...

აქ რაღაც საიდუმლეობაა და, თუ გნებავთ, ძაღლის თავიც არის დამარხული.

მაინცდამაინც დიდი ნაცნობობა არა მაქვს ქურდებთან.

მაგრამ ამ მოვლენამ ისე დამაინტერესა, რომ მე გავიცანი და „დავუმეგობრდი“ რამოდენიმე პროფესიონალურ ქურდს, რომ გამეგო **„ადუღებულ სამოვრის საიდუმლეობა“.**

ყველა ქურდებმა, რომლებსაც მე გამოვკითხე მათი კომპეტენტური აზრი იმის შესახებ, თითქმის ერთდაიგივე მითხრეს.

ამიტომ მე მომყავს მათი შეჯამებული სიტყვები:

— თქვენ ტყვილათ გიკვირთ, რომ ჩვენ ადუღებულ სამოვრებს ვიპირავთ!—ასე იწყებდა თითქმის ყველა მათგანი.—საქმე იმაშია, რომ ადუღებულ სამოვრის ქურდობა უფრო ადვილათ მოსახერხებელია.

სამოვარი ჩვეულებრივ დროს ყოველთვის შენახულია შკაფში. ასე რომ, მისი მოპარვა, როგორც ხედავთ არც ისე ადვილი საქმეა.

ადუღების დროს კი იგი (სამოვარი) დერეფანში, აივანზე, ან და სამზარეულოშია.

ამ სიცივეში ყარაულათ არავინ არ დაუდგება სამოვარს.

ჩვენ ქუჩიდან ვხედავთ ადუღებულ სამოვარს (ღამის სიბნელეში ცეცხლის ალი შორიდანაც მოსჩანს), და ასე მიგვაქვს, რომ დიასახლისი და მსახური ღიღინით გვაცილებენ (სახლში მღერიან),—ხოლო მტირალე ბავშები ჩაის თხოულობენ.

მაშასადამე: სამოვრები გამოტანილია „ბაზარზე“ და..

— კი მაგრამ, ამდენი ხანია სამოვარი უპატრონოთ აივანზე მიდგას ქუჩის პირათ და არავის არ წაულია! —გავიკვირვე მე.

—არ ვარგებულან თქვენი უბნის ქურდები... რომელ ქუჩაზე და რომელ ნომერში ცხოვრობთ, რომ ჩვენ გამოვასწოროთ ჩვენი ამხანაგების შეცდომა?— შემეკითხა ერთი მათგანი.

მე ვიცრუე.—სხვა მისამართი მივეცი.

— შენ რომ სწორ მისამართს მეუბნები, ისე სწორათ იაროს მილიციამ ჩემი ძებნის დროს!— მიმიხვდა იგი და სხვა განაგრძო:

— არის კიდევ სხვა მიზეზი.

ადუღებულ სამოვრის მოპარვის უპირატესობა ისიც არის, რომ იგი მზა-მზარეულათ ჩაისთვის ადუღებულ წყალსა და სითბოს იძლევა.

საღამოს მოპარული ადუღებული სამოვარი ჩაის გვალევინებს, ღამით გვათბობს ორმოებში დამალულებს და დილით კი ფულს ჯიბეში გვიჩხრიალებს— ბაზარზე ვყიდით.

ისიც საქმეა, რომ ვინმე გაჭირვებული იაფათ იყიდის ჩვენგან სამოვარს.

აი, თუ კი ყველა ამას გაითვალისწინებთ, და მხედველობაში მივიღებთ, მაშინ თქვენთვის არ უნდა იყოს გასაკვირი,—თუ რატომ გვირჩევნია ჩვენ ადუღებულ სამოვრის ქურდობა.

ჩინუქი.

„არ შამოკრა ბესარიონს?“

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მთელი ქვეყანა დამივლია და ქუთეისისანა წამხდარი ხალხი არ მინახავს. (ზესტაფონი გაასწრებსო, მარა არ ვიცი; არ ვყოფილვარ).

მოსკოვიდან რო მოდიოდე, ბოშო, უბილეთოთ,—რიონის ტანციიდან ქუთეისამდი დაგიჭირავენ.

რაღაცა საუბედუროთ და სამამაძაღლოთ რეგისტრაციაში არ ვიყავი გატარებული,—ვოენი სლუჟბას რო ეხება ბოშო! დაგიჭირავენო, დაგხვრეტენო, ოპრუჭს მოგიჭერენო თავშიო.

რაც მართალია მართალია, შემეშინა. დავკარი ხელი, შენ ხარ ჩემი ბატონი, და წამეველი ქუთეისში. წამევიღე რაღაცეები. ხომ მოგეხსენება ხიბაკ - ხუბაკები. გავყიდითქვა, ვიფიქრე. და რო ღმერთი გაუწყრეს შენს მტერს (პირი ქვისკენ მიქნია), დამიჭირონ-თქვა,—ქემაინც ცოტა გროშები მექნება-თქვა.

ტყვილი რო არ გამოვიდეს, კაი ხანია არ მჯდარვარ პოეზში. (ქე რა ეშმაკები მინდოდა!)

პოეზში სიარული და ღლიტი-ღლიტინი ჟორდანიამ მომათავებია.

— არიქა თათრები დაგვეცენ. არიქა ბათომი ეილეს! არიქა დენიკინი! არიქა ლემცები!—და რა ვიცი ათასი უბედურობა იმათ. მივღლიტინობდი ხან იქით, ხან აქით.

ბილეთს ვინ კითხულობდა. ერთი ბოთლი ვოტკით თუ მინდოდა პოვეზს ჩემ სახთან სამ საათს გავაჩერებდი.

ხანდახან ისედაც ჩერდებოდა. ხანდახან კი არა, ბოშო, ერთხელ ტიფლისში მივდივართ ბოლშენიკებს ვეჩხუბებით. (ქეც იმიტომ გეიმარჯვა ჟორდანიამ ჩემი იმედით რო ჩხუბობდა). გაჩერდა ამ წიფაში. შიგ კაკალ ტუნელში არიქა! აქით ეცენ, იქით ეცენ; შენ არ მამიკვდე. მიასვა ფეხები დავით აბუთიძის ცალუღელა კამბეჩივით და ქეა გაშეშებული.

თურმე ნუ იტყვი! მაზუთი არ ჰქონიათ. შეშით არ მიჰყავთ, ბოშო, პოვეზდი?!. ქე რავა წევიდოდა თუ ღმერთი გწამს ა?! იქანა კაი სამ დღეს დავრჩით. ვერ ვგებულობდით. ვერც გათენებას, ვერც დაღამებას. ქე ვიყავით წამოკუცხული ტურებივით.

მერე, ბოშო, მოაბეს წინ და უკან პოვეზები და მთელი თვე მოუნდით ტიფლისამდი ჩასვლას. თუ ტყვილი იყოს, ტყვია მეცეს კანკრაზ გულში.

ხო და იმას მოგახსენებდი, ჩემო ბატონო. ჩვედი რიონში — ბილეთი კაცს არ მოუთხოვია. არც მე მიყიდია. მეშვიდე წელიწადია გარეთარგამოვსულვარ და მე ისევე ისე მეგონა. ან ქე რა მინდა ტყვილა რო ვიარო იქით-აქით?! ომი არაა და კვერცხები...

გამოვედით რიონიდან. ქი რა მომადგა კონდუქტორი? ბილეთი სადაა! არაყი მქონდა ერთი ბოთლი, იგი ვაჩვენე (ასე ვიყავი ძველათ მიჩვეული.) ქე არ გამსკანჩეს! მიმიყვანეს სადგურის უფროსთან ქუთეისს. გადამასვლეჭიეს შტრაფი. აწი ქე ვისწავლე ჭკუა, მარა რაღა დროისაა.

გევედი ბაზარში. მინდა ე ხაბაკები გადავასაქმო.

— არ შამოკრა ბესარიონს!—დაიძახა ვიღაცა ურიის ბიჭმა. ბიჭოს! მოვიხედე არავინ არაა. ბესარიონი მე მქვია.

— არ შამოკრა ბესარიონს, არ შამოკრა ბესარიონს, არ შამოკრა ბესარიონს!—ასტყდა ყვირილი.

მივხვდი: ალბათ ცივნობენ-თქვა და გავჩერდი, მარა გევიფიქრე: ყველა ყვირის მე რომ გავჩერდე ხო გეიგეს ჩემი სახელი და ამიგდეს მასხარათ-თქვა, და მოვრთე მეც:

— არ შამოკრა ბესარიონს, არ შამოკრა ბესარიონს!

ხმაურობა რო შეწყდა, ამოვალაგე ვოტკიანი ბოთლები და ვუცდი მუშტარს.

ერთი მევიდა. გაშინჯა. არ ვარგაო,—და ქე შეაყოლა.

მეორე მევიდა:—პიმპილი გაგირევიაო. (იმანაც გვარიანად გადაკრა).

მესამე მევიდა. დოუსხი: დალია... წევიდა...

მეოთხე მევიდა. დოუსხი, დალია.... წევიდა.

მეხუთე მევიდა. დოუსხი..; დალია;;; წევიდა..; ყველამ დამიწუნა ვოტკა და ღვინოც;

გულზე ქე ვსკდები რო ვასმევ, მარა ვეოაფერი ვერ გოუბედე; ქარ გამიცარიელეს ამ ოჯაქორებმა ე ტიკჭორა!?

— ყალიონი, ყალიონი, ყალიონი.. უუუ! — აჭყვიოდა ურიის ბავშები.

— აი თქვე მამაძაღლებო!—იგინებოდა ვიღაცა მოხუცი კაცი, რომელსაც ფეხარზე კოკა ედგა და ხელში ყალიონი ეკავა.

— არ შამოკრა ბესარიონს, არ შამოკრა ბესარიონს, არ შამოკრა ბესარიონს!—გაიძახოდენ ეს ურიის ბელატლები.

— აწი გინდა შამომკარით და გინდა თავში ქვა იეცით-თქვა!

წამოვედი კამისარიატში. იქანა ქე გამანთავისუფლეს.

სახლში რავა გავამხელდი ჩემს სიგლახეს. ასე ვუთხარი: — თავი მოეხსნა ტიკჭორას და დაქცეულიყო!

შიხლინსკი ბომბ.

„ხშირი სტუმარი“

— არა გცხვენია, რომ კვირაში სამი ღამე კომისარიატში გძინავს?

— რომ მძინავდეს, კარგია, — მაგრამ მთელი ღამის განმავლობაში ისეთი ხრიალი და ხმაურობაა, რომ ძილი თვალებს არ ეკარება.

ტარტაროზკორებო, შემოკრბით „ტარტაროზი“-ს გარშემო!

№ 7 „ტარტაროზი“-ს უფასო დამატება № 7

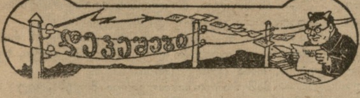

ლოცვის რეკორდი

** იქიდანვე.** მაკდონალდმა 37 საათი გაატარა ლოცვაში. აქედან 29 საათი მუხლმოდრეკილი და ხელაპყრობილი სთხოვდა ღმერთს ინგლისის მეფის გიორგის დღეგრძელობას და გაახალგაზრდავებას.

მეფემ. ნიშნათ მადლობის გამოცხადებისა. ნება მისცა მაკდონალდს ნეკის ფრჩხილზე ამბორისა.

ყურების აწევა

ვარშავა. გუშინ, ღამით, როცა პილსუდსკი ძილში ბოდავდა: —„**მე ვარ თანამედროვე ნაპოლეონი**“, გამოცხადდა ნაპოლეონის აჩრდილი, რომელმაც ყური აუწია პილსუდსკის და ასე უთხრა:

— **რას მიჰქარავ?! სიცხე ხომ არა გაქვს თავში?!**

სკამზე ვერ ჯდება

ლონდონი. ინდოელების მიერ ამოკრულმა პანღურმა ისეთი იარები მიაყენა ინგლისის წარმომადგენელს, რომ ამ უკანასკნელს აღარ შეუძლია სკამზე დაჯდომა და მუდამ ბოლთას სცემს, რაც, როგორც ამბობენ, გამოწვეულია ნიშადურის ამოცხებითაც.

უიმედო ქორწინება

პარიზი. საფრანგეთ- ამერიკის დაქორწინებას კიდევ უფრო უიმედოთ სთვლიან, ვიდრე ინგლის-იტალიისა.

ამბობენ —მალე მოხდება გაყრა და საფრანგეთი ალიმენტს მიიღებს ამერიკიდანო.

შავი კატა

ნიუ-იორკი. ამერიკამ „მოკითხვის ბარათი“ (ნოტა) გაუგზავნა საფრანგეთს, რომლიდანაც მოითხოვს ვალების განაღდებას და დაბრუნებას საქორწინო ნიშნებისა.

„ამერიკული საჩუქარი“

ვაშინგტონი. ახლათ გახსნილმა პან-ამერიკულმა კონფერენციამ ნიკარაგუაში საჩუქრათ სამი ჰაეროპლანი ყუმბარები გაგზავნა.

ყურების ჩამოყრა

ბერლინი, მემალაროელთა მოთხოვნილებამ ყურები ჩამოაყვრევინა და ქამის მადა დაუკარგა მალაროების მეპატრონეებს.

ხუმრობა

ვენა. სამხერთ-სლავიის წარმომადგინელი პოლიციის უფროსთან **პრელიჩი** ვილაცამ ხუმრობით დასჭრა სასიკვდილოთ.

პრელიჩი უკვე გაემგზავრა სამკურნალოთ საიქიოში.

შემთხვევები

— **ფულის ამოცლა.** სახლიდან სამსახურში წასვლის დროს ვაიმისცხოვრებაშვილს მისმა ცოლმა ლორიგინამ ჯიბიდან ამოაცალა უკანასკნელი გროშები (ტრამვაის ფული).

— **უეცარი გარდაცვალება.** ხანგრძლივი ავადმყოფობის შემდეგ უეცრათ გარდაიცვალა უცნობი მოქალაქე, რომელსაც აღმოაჩნდა სამი ჭრილობა.

რედაქტორის — ლევარსი როხროხაძის მოულოდნელად ავათ გახდომის გამო, დღევანდელი „კვაჭარახი“-ს ნომერი შემოკლებით. ავათმყოფობის ბიულეტენი შემდეგ ნომერში იქნება გამოცხადებული.

— **მსხვილი ქურდობა.** „მორგებულ“ მარკატელის საშუალებით დაძმამ გაალო შკაფი, რომელშიაც იყო ორი ნაჭერი გოზნაყი. ქურდობაზე შემოესწრო დედა, მაგრამ მოასწრეს გოზნაყის გადაყლაპვა.

გალახულ ბავშების ტირილი მთელი ორი საათის განმავლობაში აწუხებდა მეზობლობას.

— **„მეფუტკრეობა“.** თეთრეულობის მილების დღეებში, მუშკოოპს მყიდველები ბუზებივით ესევა.

— **ცარიელი თავი.** თანახმად განსვენებულ პოეტ ქარაფშუტაძის ანდერძისა, რომლითაც ქარაფშუტაძე სიკვდილის შემდეგ მეცნიერებას უტოვებდა თავის ტვინს შესასწავლათ.— უნივერსიტეტის პროზექტურაში გასჭრეს განსვენებულის თავი, რომელშიაც არაფერი არ აღმოჩნდა.

— **ხანძარი.** მოქ. ვეტერაძეს, როცა ის მთვრალი პროსპექტზე მიდიოდა, ერთ ლამაზ მანდილოსანის დანახვაზე გაუჩნდა ხანძარი, რომელიც ძლივს ჩააქრეს კომისარიატში მთელი ღამის განმავლობაში.

წერილები

სოფ. ხიბლა

გრიგოლ ეილავა იმით კი არ არის საინტერესო, რომ იგი მემუხრუჭეა, არამედ —თავისი ექიმბაშობით.

მიტომ გვსურს მისი ხსენება
რომ ის კავშირის წევრია,—
თორემ აქ ექიმბაშები
მის გარდა სხვებიც ბევრია.

(პანტულო)

ფოთი

საავადმყოფოში თანამშრომელი ქალი კატო ყველას უდიერათ ეპყრობა, მაგრამ

რა ენაღვლება, გაუდის
ამგვარი მახინაცია,
რადგან მას წყალობს ევგენი
—ექიმი, დიდი კაცია.

(მათრახი)

სოფ. იანეთი

სოფელში ქურდობისათვის ხელსაყრელი დროა ღამე, როცა ქათამი ვერათერს ვერ არჩევს და მისი მოპარვა ადვილია.

ამიტომაც ღამით არ სძინავთ იუსტინეს და ნინას, რომლებისაგან

გლეხი თავისი ქათმების
ვერ არის დამფარველია'
იუსტინ მიმთითებელი
და ნინა მომპარველია.

(ალოს ბიძა)

ანგელოზის ჩექმები

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— მახლას! საქმე ფინთათ გათავდა, რაზვოდი უკვე დავარტყით, ზაქში ხელი მოგვიწერია, სახლის ვეჯიც გავიყავით, ჰამა ეგ ბუმერაზი ბინიდან არ მიდის ჯიუტობს, ახში საქმეს სასუდეთა ხდის: ამოტოლა ვირისთავი ვარ, ჯერ სასამართლოში არა ვყოფილვარ და ეხლა კი პროკლოვის სუდში საჩივარზე მგზავნის მააშ!? პირი ფინთი არლანივით მოუშო, ყალმაყალს მიმართამს:

— კვარტერაც ჩემია და ვეჯიცაო, სადაც გინდა იქ წადიო ორი სტოლბის შუა ჩადექიო და ეგ ჰოპოპებიანი თავი ხან აქეთ ახალე და ხან იქითაო, ჰამაც შენ გგონია ჩემ გაყრას შეგარჩენო? ჟენადელში გიჩივლეფ და ისეთ ელეთ-მელეთს დაგასხამ, რომ კამეჩები ტერაცუები გეგონოსო, გირჩევნია, პრიმირენია მიყო, თორემ იჯრო ინანეფო მააშ?! რა მაზალოა და, ბემურაზო, დარბაისელი კაცი ქვეყნის მიშკინა გამხადო, ჩემთვის რქიანი ხვადაგი აძახნინო, ჰამაც ანგელოზის ჩექმებზე სანთლები აჰანთებინო და პირჯვარი მაწერინო, ახრიზამანში ეს ანგელოზი ავაგორეაანთ დარჩუა გამოდგეს, მტყიპოს და ისევ შენვე უგროზი მიყო? ნამუსი და სამართალი არ არის? ბლენა ღმერთი ბრმების შკოლაში კურიერათ დადგა? გოცირიძისა არ იყოს, ეს სპრავედლივოსტია?

— ეხლა ჩასტნობა აღარ არიო, სიყვარული თავისუფალიაო, საქონელი ხომ არა ვარ დამისაკუთროვო? სლუჩი იყო რაღა, მე და დარჩუა ერთმანეთს ვკუსით შავხდითო ჰაა, ჰა, მორჩა წავიდაო. აქ საყალ-მაყალო და საზაქსე რა არიო?

ახარ მოდი შენ და ამისთანა ჰაკარაკს ელაპარაკე.

ჰუზურში ეგ რა გავატყუნო? მოდნის ბრალია, რასაც ხედამს, იმას აკათებს, ჩასძახებენ, ამაიძახებს, ყურს მოჰკრავს, პავტარენია იზამს—რა დაუშლის, ქკვა? მაგას შავი ქათმისტოლა ჭკვაც კი არ აქვს მააშ? ყური დამიგდე. ყველაფერს პატრომნათ გეტყვი:

ჯერ ჩაცმიდან თქვი: ერთ დღეს შემოვარდებოდა და იძახდა:

— მიხაკჯან ფული უნდა მამცე.

— რათ გინდა ვირსიკჯან?

— კაბა უნდა შავიკერო, მოდნა უკე მოსულა, ყველას აცვია, მეც ხომ ტიტლიკან არ ვივლიო? მივეცი. ჰუპუზ, მესამე დღეს ვხედამ ამ დედაკაცს მუხლისთავები უჩანს, პადუსკები კაბის ქვევითა აქვს. ჰელეთ-მელეთი მამდის, ვებნები:

— ვარსიკ, ფული იმიტო მოგეცი, რომ ახალი კაბა გეყიდნა და ჩაგეცო, შენ კი გატიტვლებულხარ?

— ეხლა მოდნაში მოკლეა და მეც მოკლე იმიტო შევიკერეო. რას იზამ?

ერთი თვის მემრე მოდის და კიდევ ფულსა თხოულობს, კაბისთვინ მინდაო.

— დედაკაცო, ამას წინათ არ იყიდე პლისროვოჩნი მოკლე კაბა, ჯერ ხომ არ გაგიცვეთნია?

— ის მოკლეა, მოკლეების მოდნა პარიზში უკე გასულაო, ეხლა გძელი უნდა შავიკეროო.

— ვაჰხ, თქვე ბემურაზებო, ერთ სრედნ რამეზე დადექით რაღა, დღეს მოკლეების მოდნა გაქვთ, ხვალ გძელებისა, რასა ცუნცრუკობთ?

— მაშ რა დოზანათ გინდა მოგება, თუ მოდნაში გამამარჩევო, ერთი უშვილო დედაკაცი ვარ, ჩემ ჭირს ვახარეფო, ჰამაც შლემის შლაპები შამოვიდა და თმები უნდა გავიკრიჭოო.

— დედაკაცო, გაიკრიჭო, რომელი დრაგუნის ცხენი ხარ? ქრისტიანული დალალცკავი გქონდა, პრიჩოსკა გაიკეთე, ახლა გაკრეჭვა მოგინდა?

მოდანააო... ნუ, თოლ, მოდნა იყოს, წავიდა გაიკრიჭა. ახალ დაჩემს არ იტყვი? ეს კისლავოცკაო, ეს ჟელეზნავოცკაო, ეს ბორჯომიო, ეს აბასთუმანიო. კვირაში ერთი დაჩა ჰქონდა, ყველგან ახალი კავალრები—ახალი პიკნიკები, რამე, შენ კი უგზავნე მიხაკჯან ფულეპი?..

წლეულ ჩვენი ტერ-კოსტუა მებნება:

— მიხაკ, ამ სიბერის დროს ვარსიკამ რქები არ ამოგიყვანოსო.

— ტერ-კოსტაჯან, რას ხუმრობ, ჩემი თავი კრუხის მუკველივით მოლოპრილია, ზედ ბეწვი არ ამოდის და რქას აქ რა უნდა მეთქი? იცინა, ჰამა გამაფრთხალა,

— ასმა ავაგორეაანთ დარჩუსთან თავი სტროვათ დაიჭიო, ვარსიკა ჯეჰელია, შენ ხნიერი ხარ, ვინ იცის, კაცში ვცრთო.

ჰუზურში ნეპრემენი სიმართლე თქო რაღა; ახში საქმეც ისე წავიდა. მე დილიდან საღამომდის დუქანში ქმეც ისე წავიდა, დარჩუამ ხშირი სიარული დაიწყო ჩვენსა, მე დილიდან საღამომდის დუქანში ვარ, საღამოთ მოვალ და ვინ დაგიკარქამს, ვის ეძეფ? ვარსიკა სახლში არ არის: ეს კლუბში წავიდაო, ეს ტრიატში წაიყვანესო. ეს კინოს კარტინკა უნდა ნახოსო, ეს ბალეტიო, ეს ფლანი და დოზანაო. სახლში ამგელოზები არია.

ბევრ ამბულატორიებში იმდენი ავათმყოფები აწყდება, რომ მთელი დღეების განმავლობაში ელოდებიან რიგს.

— ქალო, შენ რა ავათმყოფობა გაქვს?
— ამდენი ხნის რიგში დგომით იმას სხვა ბევრი დამატა... რევმატიზმიც გამიჩნდა...

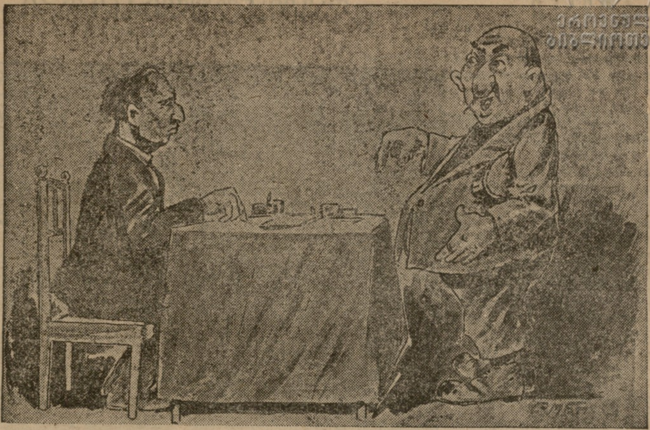

— მაშ ადუკატჯან წავაგეთ, წავაგეთ საქმე სავსებ რაღა?!
— რას ვიზამთ,—სიმართლე იმათ მხარეზე იყო!
— ვა, შე დალოცვილო, სიმართლე რომ ჩემს მხარეზე ყოფილიყო, შენ რაღა ზახრუმალათ მინდოდი?! ჭიპრიას პადვალში ისეთ სადღეგრძელოს ვამოფ ხოლმე, რომ შენი რეჩი ფას იმასთან.

სულ დარჩუას ოინები იყო, იმან აურია პეპელები თითონ კინოს არტისტი გახდა, ვაჟნობს, ვარსიკასაც რამე ჰგონია. ეე, დარდაკ, ეხლა ვინ არ არის კინოს არტისტი და რეჟისორი? მაგაშიც—რამე ყრია?

ერთის სიტყვით, ამისთანა ბოლმებით, გული ტერტერას ხურჯინივით გატენია, ჰამა სად მოვთვალო?

შორს წასვლა რათ გინდა, ისევ ანგელოზის ჩექმების ამბავს გეტყვი:

ეს იორდანობა დღეს იყო, ნათლიღებას რაღა: მე და ჩაჭყაპენთ იაგორა სირაჩხანაში შეხვდით ძველი დროება მოვიგონეთ და თითო ბოთლიკა დავლიეთ, თითოს თითოც დავაყოლეთ და კამაც-კამაც თუნგიანებში ჩავსხედით... მერე ჰავლაბარში, ჭიპირასთან წაველით, იქ ძმაკაცების კამპანია დაგვხვდა.

იქაც ჩავსხით... ბოლოს ჰანგლობა დავიწყეთ: მედროვე კიკლიამ სამყურა სუდრაკას დუქნიდან ანთებული ფეჩი გაიტაცა და საყდარში შაარბენინა, იქ ოლარიან ღვდელსა ცხენის ხამუტი ჩამოაცო—ასმა ოჟებს გაგიკეთეფ და გაგაჭენეფო. ბოლოს მე გავჯვარდი და ვარსიკას პადეზდი დაუკაკუნე.

— ვარსიკაჯან, გამიღე, ცოტა აპაზდანია მამივიდა, ჰამაც ცოტა გრადუზებში სწეული ვარ, მეთქი... ჰიმანუმეს? არ მიშვებდა, დიდხანს მალაპარაკა და ახში შემიშო. ხმა არ გამცა ისე დავწექ.

ერთიც ვნახო, ოთახში ვიღაცამ დაამთქნარა: ავანთე სპიჭკა, შირმის უკან ვიღაცას ფეხებთან ვხედამ. მე სიმთვრალის და შიშისგნით სტალბნიაკი მამდის.

— ვარსიკ, ეს ფეხები ვისია?

— რის ფეხები, რას როტავ, მთვრალი ხარ გეჩვენება.

— არა ვარსიკჯან, ნასტაიშჩი ფეხებია, შიგრინის ჩექმები აცვია.

— ჰოო, მაშ შაიძლება ანგელოზი იყოს, არ იცი რომ დღეს იორდანობაა და ანგელოზები ყველას სახლში კაიდიან და იაზმას ასხამენ?

ეს რო თქო, ავდექი, პირჯვარს ვიწერ, ბარბაცით მივდივარ, გუფეთის უჯრიდან წმინდა სანთელს ვანთეფ და იმ შირმასთან მიმაქ, ვხედამ ნამდვილი ფეხებია, რანტავოი ჩექმა აცვია. ვიძახი ანგელოზოჯან, შენი სალავათის ჭირიმე, რაც რომ მინაოთობა მიქნია მაპატიე, პირჯვარი დამწერე, იაზმა გადმამასხი მეთქი და თან ანთებულ სანთელს ჩექმაზე ვაკრამ. ვარსიკა იქიდან მიყვირის, გაუშვი, ანგელოზი არ გააჯავროო, მამეხტალნათ ჩაცმა დაიწყო და დგება.

ერთი ნავხოთ, ცალი ფეხი მაღლა ასწია ახლა მეორეზე მივაკარ, უცბათ სანთლისგნით პაჟარი გაჩნდა, ანგელოზს შარვალზე ცეცხლი მოეკიდა და დაბალის ვირივით მაგარი წიხლი მკრა,ის იქით აღრიალდა, მე აქეთ, შირმა გადავარდა პუპუზ, რის ანგელოზი, რის ბოზბაში? ის ბემურაზი დარჩუა ცხვირწინ ბურნუთის კოლოფივით არ ამეტუზა?

თურმე ის ყოფილა შირმას უკან დამალულა იშკილიასნი გახდა. ჰაი ჩოჩქოლი, ჰაი ყალმაყალი, ჰაი წყლის დასხმა პაჟრის ჩაქრობა რამე ჰამაც ახრიზამანში ლაზათიანი ტყეპა —ჩეში რაღა, დარჩუას მე მოვერეოდი? ბოლოს მუქარით წავიდა.

— ასმა გრანიცის შარვალი გამიფუჭეს და ჩექმები დამიხრუკეო.

ვებნები —დარჩოჯან, აქ საქმე იალღიშია, შე ლუპუსტაცო ფალშივი ანგელოზი გამოსდექი, სახში შემოჰპარულხარ და ნააზაროტ საყვედურსაც იძახი? ბან ჩუნეს? მუქარით წავიდა თქო, ატვეჩაის გაქნევინეფო.

ნუ, ეს იყო რაღა, შარის თავი აქ დაიწყო, მე ვარსიკას აბიდა მივაკცი, ყალ-მაყალი უყავი და ბოლოს საქმე რაზვოდით გათავდა.

ეხლა ბინას აღარ მიცლის, სუდში მგზავნის. ერთი პაჟალუსტა პარუნ ცარსადანჯან, პროკლოვთან წამიყე, გზა მასწავლე, შენ შასული კაცი ხარ ხარ, ადვაკატებში ძმა-ბიჭები გეყოლება—აქაც საქმე არ წამაგებინო.

ფარსადან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რომანი

ქუთ. რკ. გზის სამკითხველოში

ერთათ სხედან ტრფობით
ლავრენტი და ლენა.
იმათ წვა და დაგვას
ვერ გამოსთქვამს ენა.

———

მარუსიამ გამგეს
უთხრა ეს ამბავი.—
და ამ ამბავს მოჰყვა
ქალთა ჩხუბი ავი.

———

ატყდა მითქმა-მოთქმა
და ოქმების წერა.
ექვიანი ლენა
ზინას დაეძგერა.

პროლოგი

რაც მოხდება აწი
შევეკითხოთ ილოს
შეწყნარების თხოვნა
უნდა გააწბილოს.

კოხტაიდი.

———

ძღვნად

ქუთაისის საბჭოთა მუშაკთა კლუბს

აქ კლუბი მოურთავთ
ნოხებით, ფარებით.
დარბაზი სავსეა
სპეკულიანტ-ჩარჩებით

———

ჩხუბი და სკანდალი
აქ ერთობ ხშირია;
(ტარტაროზ, იმათთვის
ჩანგალი გვჭირია).

———

თუ მუშებს მათ შორის
ვერ პოვებ, ვერ ნახავ
ამისთვის კლუბს განა,
ტარტაროზ, დაძრახავ?

———

ასეა, თუ ისე
„მუშათა კლუბია"
შიგ აყალ-მაყალი
და მუდამ ჩხუბია.

ხაფანგი.

———

ნიგოითი

ნარსია—პუნქტის ექიმი
ვითომ წითელი სპეცია!
მის გაცემულმა წამლებმა
ბევრს თვალი, დააცეცია,
საიქიოში წასვლისთვის,
„ვიზაა" მისი „რეცეპტა".
აღარ შორდება კანტორას.
მუნ ფეხი მოუკვეცია.
თუმცა ქალია, რა ვუყოთ
მართ ღვთისა დანაძალია.
ღვთისგანვე არის ყოველი
ქონება რაც აბადია.
თავისით მოდის სულყველა·
მსახური, ძიძა, გადია.
(სულო და გულო მზათ არის
ყოველი რაც რომ გწადია!).

„კიტკიტა".

დაგვიანებული სიზმარი

ერთხელ ვნახე (სიზმრათ მგონი) აბულაძის ლექსიკონი*)
(ხელისმომწერი).

კოსტაიას გასაჭირი

ვაი, ჩემი ცოდვა მიეცა, ვინცხან ეს ოპოზიცია მეიგონა და ჩემი შაქარყინულივით ტკბილი ოჯახი ძირ-მწარეთ გადამიქცია! რავარც იქნა ჩავეწერე კაცი პარტიაში, დევიკიდე წინ მაუზერცკის ლივერი, გევირჭვი. ლლიავში დიდი პორთფელი და ჩემზე ბედნიერი კაცი თუ იყო ქვეყ-დუნიაზე, აღარ მეგონა!

ბიჭო, ვყოფილიყავ მე უბედური ჩემთვის, მარა რომ შემომიჩნდა ჩვენი იორდანე რიკრიკაძე, არ იქნა და აღარ მომცა საშველი:

ე, ბიჭო, გადმოდი ოპოზიციაში, თუ გინდა რომ დიდი კაცი გახდე.

მეც ვიფიქრე, სანამ ტროცკი იქნება, იქინე მე რა გამიჭირდება თქვა და ავსწიე მეც და ვშველიჭე თავი ოპოზიციაში. განა არ მომცეს ამხანაგებმა წიპადადება:

— ე, ბიჭო, კოსტაია, ნუ შობი მაგ საქმეს, დაანებე თავი ოპოზიციასთვარა ინანებო!

მარა რომ მივასვი ფეხი ოლიფანტეს ჯორივით, რაღაი ვსთქვი, აღარ გადავსთქვი!

ერთხელ გამაფრთხილის, ორჯერ, სამჯერ და მერე მკრეს პანღური და ქე გამომაგდეს პარტიიდან! ამართვეს პარტბილეთი, ამყარეს იარაღი, გამომდღლიზეს პორთფელი და დამტიეს მშრალზე! ვიფიქრე, კი გავბრაღადდი, მარა რაღაი ქალს უყვარვარ და ჩემს მზეს ფიცულობს, კიდო მადლობა ღმერთს, იქნება არ დევიკარგო-თქვა.

უყვარვარ კი არა, მის მერე, რავარც კი მე პარტიიდან გამომაგდეს, ჯის ის გლახის ქირი ჩემი აგრაფინა და მოსთქვამს! ტირის და ტირის:

— რავა, მე შენ კომუნისტი რომ იყავი იმიზა გამოგყევიო, ის ლივერი რომ გქონდა დაკიდებული ის მიყვარდაო და შენ კი თავი გეიბრიყვდეო!

———

*) გამართლდა თქვენი — უკვე გამოვიდა აბულაძის რუსულ - ქართული ლექსიკონი.

ველაპარაკები: ბოშო, გევიმარჯ-ვებთ ოპოზიცია და დიდი კაცი ვიქ-ნები-თქვა!

ძარა არ შეგჭამოს ჭირმა, მე თუ ვერ დავაშოშმინე! სულ დიომიდე ხუცესის ჯორივითა ყრის ტლიპ-კებს.

— ვაი, შენ გეიმარჯვე შავს მიწა-შიო! მერე, რავალი გშვენოდა ია, დაკიდებული რომ გქონდა გრძელი ლივერიო.

აგერ სამი თვეა რაც პარტიიდან გამოძაგდეს და ეს სახლ-კარ დამწვა-რი ჩემი აგრაფინა ახლოს არ მიკა-რებს! ერთი კოცნიზა ერთი თვეა ვე-ხვეწები, მარა არ შეგჭამოს ჭირ-მა, რავარც დამდუღრული ძაღლი, ისტე მიღრენს:

— შენ თუ ჩემი ალერსი გიხდო-და, თავს არ გეიბრიყვებდიო.

დედა, რავა დევიღუპე თავი, რა-ვა მევიჯაყე კაცი? პარტიის ჩლე-ნობა ვიჩივლო, მაუზერის ლივერი, პორტფელი, თუ ჩემი ხაბურზაკივით გარგვალებული აგრაფინა! ბიჭო, მე ოპოზიცია უფრო კაი რამიზა მიმდო-და, თვარა თუ ასტე მევისპობოდი კაცი და ბერათ წასვლა დამჭირდე-ბოდა, აგი რავა მეგონა.!.

ეს რავქენი მე სულელმა,
ეს რა საქმე ჩავიდინე,
დედა, რავა საბოლოოვოთ.
მე სახელი წავიხდინე!
არც მანდატი, პარტ-ბილეთი.
არც ლივერი—მაუზერი,
ცოლი ახლოს არ მიკარებს,
გავხდი, ძმაო, სწორედ ბერი!...

გოგია.

ცდუნება

ჩაილურში (სიღნაღის მაზრა) სოფლელებს წყლის მოტანა უხდებათ მეორე სოფლიდან, რადგან ადგილობ-რივათ წყალი არ არის გაყვანილი.

დიასახლისი (ვირს ვედრებით):—**შენი ჭირიმე, წამოდი თორემ სა-დილის გაკეთება დამიგვიანდა! წამოდი და სახლში რომ მივალთ მე ვიცი შენი პატივისცემა.**

ვირი:—ვიცი რა პატივსაც მცემ,—მიმაკრავ ბოძზე და ჟინს ამოიყრი.

ქუთაისი

ოუ-ჩელა, სიჩეჩელა, ოვა, ოვა, ოვა-ვაა,
რასაც შეჭამ, ის შეგრჩებ, ოვა, ოვა, ოვა-ვაა!

აგიშენდება ოჯახი — ქუთაისში კი შეჭამო რაჲე რომ შეგრჩეს.

ამასწინათ დავჯექი ჩემს მარტოხელა ოჯახში და შევუდექი ხარჯთაღრიცხვის შეყენებას ზამთრისათვის..

აზრთა გაცვლა-გამოცვლის შემდეგ, დავადგინე ერ-თხმად შემდეგში, რაიც აქვე არის აღნიშნული რეზოლიუ-ციაში:

1. ზამთრისათვის არ იქნას შეძენილი არც ფეჩი და არც შეშა, ვინაიდან ორივე ძალზე ძვირია (ამ მუხ-ლის მიღების დროს თათბირზე მხედველობაში იქნა მიღებული ის გარემოება, რომ მე დღე და ღამის განმავ-ლობაში ვარ ჩემ საწყალ ოთახში 6—7 საათს, რაიც სა-ჭირო არის ძილისათვის).

2. შეძენილი იქნას მაშინკა, რითაც ადუღდება დი-ლას ჩაი და ნაწილობრივათ გაათბობს ოთახს (ამ მუ-ხლის მიღების დროს მხედველობაში იყო მიღებული შემ დეგი ციფრები, მაშინკა, რომელიც შეიძლება სამი წლის ნახმარი ფეჩის ფასათ იყიდო, წარმოადგენს ოჯახის სი-მდიდრეს და ხმარებაში იქნება 4 ან 5 წელიწადს. მა-შინკით შეიძლება ადუღდეს ჩაი, რომელიც დილას ამ ზამთარში ცოტას შეგათბობს. მეორეც ის, რომ ჩაიზე დაიხარჯება ნახევარი გირვანქა პური, ღირებული 4 ნაბ. კაპ., ჩაი, ჩაქვის; 2 კაპ. შაქარი ნატეხი; 1 ხაბ. კაპ. და ყველი (დიდ კაცურათ). 3 კაპ. სულ 11 კაპ. ერთი კა-პეიკიც მოულოდნელ ხარჯებისათვის. სულ — 12 კაპ.

კერძი და პური კოოპერაციაში ღირს 38 კაპ. კე-რძოთ 35 კაპ. (3 კაპეიკი „სკიტკა“ არის მიცემული კო-ოპერაციაზე). ასე, რომ 38 კაპეიკის ნაცვლათ შეიძლება საკუთარ ოჯახში დახარჯო — 12 კაპეიკი. განსხვავება რეჟიმ-ეკონომიაში გადასარიცხათ 26 კაპ. დღეში. 26 კ. თვეში 7 მან. და 80 კაპ. წელიწადში კი 93 მან და 60 კ. სამი წლის თავზე იქნება (სწორედ როდესაც ვაპირებ ცოლის შერთვას) 280 მან. და 80 კაპ. ამ თანხით შეიძ-ლება უყიდო ახალ ნათხოვარ ქალს პალტო კავერკო-ტის, ლაქის ტუფლები, შლაპა, და ორი ცალი მუხლება-მდის გრძელი კაბა.

ასე რომ, სამი წლის თავზე ჩაის საშუალებით მი-იღებ ახალ ცოლს კულტურის უკანასკნელი სიტყვით გამოწყობილს.

რეზოლიუციის მიღების მეორე დღესვე გავემგზავრე მაშინკის საყიდლათ კოოპერაციაში. მაშინკა „გოს-შვეი-მაშინა“-ში და „ბოეც“-ში ღირდა 8 მან. და 50 კ.

„პტი-შვო“

იკურთხოს შენი ჩანგალი,
იკურთხოს შენი ცელიც,—
შენა ხარ ჩვენი პატრონი,
შენა ხარ ჩვენი მცველია.

—·—

ბევრი რამ გამოასწორე, ,
ბევრი რამ მოსპე ნაკლია,—
მაგრამ ბევრს რამეს ჯერ კიდევ
გამოსწორება აკლია.

—:—

მთელი სამყარო მე ვფიქრობ,
შენს ხელ'ში არის ძგოხია.
მუშების ყვლეფა აშკარათ
აპა ვის გაუგონია?

—·—

ლოტოს—„პტი-შვოს“ და „ბუ-
ლებსა“,
მოუცვამს მთელი ქუჩები.
დღისით ნაშოვარ ფულებსა,
სულ იქ ტოვებენ მუშები

—:—

სახლში ცოლ - შვილი სიმშილობს
ტანი და ფეხი აკლია,
შენც უნდა გამოასწორო
ეს ერთი დიდი ნაკლია.

—:—

არა კავშირის წევრები
შენც იცი ვაჭარი-მღვდელია,
ასეთებს იქ ვერ შეიყვან,
ძალით რომ სტაცო ხელია.

—:—

ახალგაზრდობაც ებმება
ამ მატყუარა მახე'ში
ხომ მომავალი თაობაც
უნდა მივიღოთ სახეში.
სოფლად მშობლები ხომ იცი
რა რიგ შრომობენ—წვალობენ?
მათი შვილები თბილისში
„პტი-შვოს“ და „ბულებს“ სწავ-
ლობენ,

გელაიძელი.

„ღ ე რ ბ ი“

სააფთიაქო სამმართველოს პირველ აფთიაქს ხუთი გამგე ჰყავს, რომელთა მარტო ჯამაგირი უდრის თვეში 758 მანეთს.

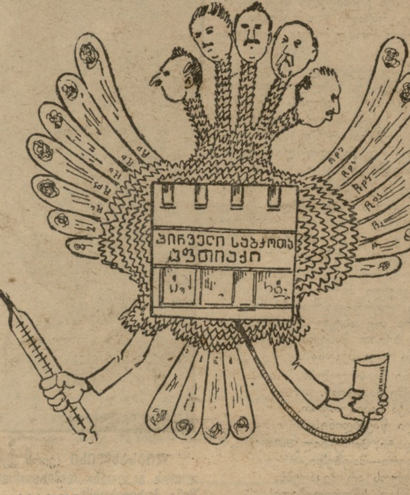

საააფთიაქო ღერბი ლევარსი როხროხაძის პროექტით

მე კი, როგორც წევრი კოოპერაციის, მივეცი კოოპერაციაში იგივე მაშინკაში 10 მან. და 50 კ. რითაც მოვიხადე ჩემი დიდი მოვალეობა კოოპერაციის წინაშე, რის მოხდაც დამიჯდა ორი მანეთით მეტი. ჩაინიკი კი კოოპერაციაში ვერ ვიშოვე და კერძოთ მივეცი 4 მანეთი. ამის შემდეგ საჭირო იყო ნავთისა და პურის ყიდვა, რომ შევდგომოდი სამ წლიან გეგმის ცხოვრებაში გატარებას; იმ დღესვე მივედი სანავთით ხელ'ში № 10 კოოპერაციასთან: დიდ ყაფანთან, სადაც დამხვდა ნავთის მყიდველთა ოცსაჟენიანი რიგი. მაღაზიის გამგე მიჯდომოდა ცარიელ ნავთის ბაკს და აბრუნებს კრანს წაღმა-უკუღმა, რითაც გვაცნობებს, რომ ბაკში ნავთი არ არისო.

გამოვბრუნდი ცარიელი უკანვე და დავდექი თათრის ფურნესთან პურისათვის. იქ კი რიგი არ იყო და გამარჯვება ხვდებოდა უფრო მძლავრებს. ვიღაცამ ისეთი მუჯლუგუნი მკრა, რომ ორი ნეკნის ძვალი ლამის მუცლის სიღრუეში შეაგდო. ამის შემდეგ რაღას გავჩერდებოდი იქ! წავედი პირდაპირ სახლში..

თუ-ჩელა-სი-ჩეჩელა, ჩელა, ჩელა, ჩელა-ვა!
რასაც ვერ ჭამ, რა შეგრჩება, ოვა, ოვა, ოვა-ვაა!

„გოჩელი“.

ტარტაროზი

№ 137

სპეციალური ნომერია
ნადირობა-ზე და
ცხოველებ-ზე

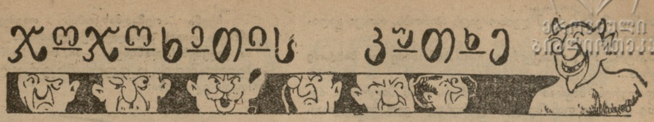

ერთი შეხედვით ასე გეჩვენებათ, თითქოს გლეხები სიხარულისაგან მღერიან, რომ ამ აფთიაქში შეძენილმა წამალმა უშველა ავადმყოფს.

მაგრამ ყური დაუგდეთ სიტყვებს, რომელსაც მღერიან:

ორი ქოთანი ვიყიდე
ყურიანი და უყურო;
აფთიაქში რეცეპტი მაქვს,
რამდენი უნდა უყურო?

ამ კითხვაზე იგივე „ქინკა“ იძლევა პასუხს:

ხაიქიოს როცა წავალთ,
იქ მივიღებთ წამალსაო.
აფთიაქმა ხაიქიოს
გზა უჩვენა მრავალსაო.

ძალიან კარგი იქნებოდა, რომ აფთიაქის მესვეურებსაც სხვა გზას უჩვენებდენ.

თვალი აუხილეთ

ამერიკაში ცხენებს თვალებზე უკეთებენ სათვალებს, რომლებითაც ცხენები უკეთესად ხედავენ.

ჩვენში კულტურა უფრო გვიან შემოდის.

მაგრამ სანამ ცხენებს გავუკეთებდეთ სათვალებს, ჯერ ჯერობით მაინც დავიწყოთ ადამიანებიდან.

პირველი ცდის მოსახდენათ მაგალითი მზათ გვაქვს— **რევიზორი კალანდაძე.**

რა თქმა უნდა მაგალითისათვის მხოლოდ მაშინ გამოგვადგება, თუ იგი მთვრალია.

მაგრამ ეს ადვილი საქმეა,—გაგზავნეთ რევიზორათ და,—ყველაფერი მზათაა.

ზოგი ამტკიცებს, რომ მთვრალ კაცს მხედველობა ისეთივე აქვს, როგორიც ფხიზელს.

მაგრამ ჰკითხეთ კალანდაძეს, რომელმაც მგზავრს დაუჩემა, რომ მას (მგზავრს) სამტრედიის ბილეთი კი არა აქვს, არამედ საჯავახოსი. (მგზავრს სამტრედიის ბილეთი ჰქონდა).

ასეთი შემთხვევების თავიდან ასაცილებლად, რკინის გზის სამმართველომ ლოთ რევიზორებს მისცეს, **„ამერიკული (ცხენის) სათვალები“**, რომლითაც ხსენებული რევიზორები გაარჩიევენ ბილეთებზე სადგურების სახელს.

„მ ზ ი თ ე ბ ი“

ლაპარაკია სოფ. ჭალაზე (ოზურგეთის მაზრა), რომელსაც ჰქონდა კოოპერატივი, საქონლის დიდი ბრუნვა, სანამ ნოქარმა არონამ მის დახლში დაიწყო ბრუნვა.

ბოლოს გაძვალტყავებული, ელპიტეს გადააბარეს; ორი სამარილე ბოჭკა და ერთი სასწორი ჩააბარეს.

(„უტუ“).

ჯერ კიდევ ახალგაზრდა (თერთმეტი წლის იყო) კოოპერატივი გარდაიცვალა და თან წაიღო გლეხების საწუვრო გადასახადი.

აცხონოს არონამ სული მისი!

იღბლიანი ორთქლმავალი № 2427

ტარტაროზი ათავსებს ბედნიერ ორთქლმავლის სურათს. ეს ორთქლმავალი თავისი მატარებლით № 521 გადარჩა კატასტროფისაგან.

რა თქმა უნდა, ეს მიეწერება მემანქანე **სიმონიძის** და მისი თანაშემწე **ბახტაძის** ყოჩაღობას.

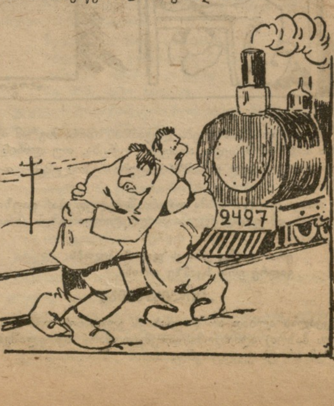

საქმე იმაშია, რომ ღვინო კაცს ათრობს, როცა გადაჭარბებით სვამს.

ამიტომ არც გასაკვირია, რომ **სიმონიძე და ბახტაძე** დათვრენ...

დათვრენ, მაგრამ მალე იგრძნეს, რომ მთვრალი მემანქანე და მისი თანაშემწე მატარებელს ვერ მოუვლიან.

საჭირო იყო გამოფხიზლება, რომ ღვინის გაზი თავიდან გამოსულიყო.

ამიტომ მატარებელზე ერთმანეთში ასტეხეს ჩხუბი. მაგრათ მობეგვეს ერთმანეთი, რის შემდეგაც ორივე გამოფხიზლდა და მატარებელიც მშვიდობიანად ჩამოიყვანეს ხაშურიდან ტფილისში.

განა ასეთ ხალხს საყვედური უნდა გამოუცხადოთ?!? არა, ამხანაგო **ბელლოველო**, პირიქით, მადლობის ღირსი არიან.

მერე რა ვუყოთ, რომ იმათ ჩხუბის გამო მატარებელმა ერთი საათი და 20 წუთი დაიგვიანა.

ხომ გაგიგონიათ: **დრო ბევრი დახარჯე და შინ მშვიდობით მიდი!**

ასე სჯობია!

მონგოლი მოითხოვს, რომ სადგ. ლიხის სამორიგეო ოთახში, სადაც 4—5 თანამშრომლისათვის მხოლოთ **ორი სკამია**, რის გამოც ერთ სკამზე ორს უხდება დაჯდომა,— მოუმატონ სკამები.

ლევარსი როხროხაძემ ამ გარემოებას ყურადღება მიაქცია და გამოიტანა თავისი ავტორიტეტული დასკვნა:

ერთ სკამზე ორის ჯდომა სჯობს,
ვიდრე ორ სკამზე ერთისა.

ტარტაროზი იზიარებს ლევარსის აზრს, მაგრამ ამავე დროს საწინააღმდეგო არაფერი ექნება, თუ ლიხის სადგურის თვითეულ თანამშრომლებს მისცემენ თითო სკამს.

როცა ტარტაროზმა თავისი შეხედულება გაუზიარა ლევარსის, ამ უკანასკნელმა მიიღო ტარტაროზის აზრი და ასე სთქვა:

ერთ სკამზე ერთის ჯდომა სჯობს,
ვიდრე ერთ სკამზე ორისა.

„ცილისწამება“

წკეპლას ალბად არ დაუნახავს ჯუგაანის თემის (სიღნაღის მაზრა) აღმასკომის თავმჯდომარე **ზედელაშვილი**, თორემ არ უსაყვედურებდა ასე:

ჩვენი თემაღმასკომის თავმჯდომარე **ვერ სდგას** თავის სიმაღლეზე. ლოთობა, ლანძღვა-გინება, გლეხების დაშინება.—აი, მისი საქმიანობა!

ზედელაშვილს კი უკვირს (საკვირველიც არის) და თავისთავს ეკითხება:

— რას მიქარავს რომ ამბობს: ზედელაშვილი ვერ სდგას თავის სიმაღლეზეო? განა ამაზე უფრო მაღლა და აძაყათ უნდა მეჭიროს თავი?! ეს ვიღაც „წკეპლა“ არის,— წკეპლა კი არა, კეტი მოუხდება!

ხრესილი

ხრესილში მიკიტანია,
ვინმა მინა ქარქაშაძე;
რომელიც მუდამ „მობრძანდის“
იძახის მკაფიო ხმაზე.
ხრესილში მიკიტანია
ავსწეროთ მისი დუქანი;
(ღვინო ტიკებით უწყვია,
თვითონაც არის მსუქანი).
ეს მიკიტანი რას სჩადის,
ეს არის საკვირველია;
სიმღერას თვითონ დაგიწყებს:
„ოდელა დელა-დელია“
დღეში აქ მაინც გაივლის
მგზავრები ასზე მეტია;
(თუ არ ესტუმრა მინასა,
მოხვდება მისი კეტია).
აღარ არსებობს იმაზე,
საჭმლის ნიხრი, ტარიფი;
სულ მთლად გაგაძრობს ის ტყავსა,
თუ დაგინახა არიფი.

ხი—კა.

ტყიბული

ბაზარში როცა გაივლით
ნახავთ სანახავს ლამაზსა,—
აქეთ მოდიან მუშები,
ხარჯავენ მრავალ აბაზსა.
აქ უპატრონო დუქნებში
მღერიან „ჰარი - ჰარალეს“;
ჰკვრას გაუტეხეს თავები,
ჯიბე კი დააზარალეს.

დონ—გან.

ცნობათა მიღება

თედოს:—ძველი ამბავია და ისიც მოსაწყენი.

გუბელს:—თქვენს წერილსაც თქვენებრ დაემართა.

„გოჟი ვრაც“:—ძველი ანეკტოდია, რომელიც ყველამ იცის.

დონ-განს:—დაბეჭდილი წერილების მსგავსია. სხვა რამეზე მოიწერეთ.

ზმანებას:—თქვენი „ქათმის ფერხვა“ ტარტაროზმა გოდორში ფერთხა.

ჩიმ-ჩაირა-ჩაირას. —თქვენც რომ თავისთვის დაეტ-ვოდეთ, უმჯობესი იქნება (რაღა სხვებს ასწავლით ჭკუ-ას?! თავისთავმა ქვა გარტყათ თუ?!).

„ანტიქრისტეს“ (ძარელისი):— თუ კი ტარტაროზ სთხოვთ, რომ:

შენი ჩანგალი ამომკარ,
აუწვი მწვავეთ კუდია.
იხე გარბოდეს ხიმწრისგან,
რომ ვერ წაიღოს ქუდია,—

მაშ რატომ სთხოვთ:

მარელისის ფაბრიკავ,
სურვილითა განსეო,
ჩხიკვიშვილი მანდ არის,
კარგად შემიხახეთ?!.

თუ მან ქრისტე „კომუნისტათ მონათლა“, ეს იმიტომ, რომ თვითონაც ისეთი კომუნისტი ყოფილა, როგორიც ქრისტე (ეტყობა—მონათლა ჰკლებია!).

„პომპოლიკს“: (ამაღლება, ურია):—დეპეშას გვი-გზავნით, რომ:

საშინელი ხენით (ბრონხიტით) ხანგრძლივი ავადმყოფობის შემდეგ გარდაიცვალა:

ამაღლების-რადიო.

რის შემდეგაც გვედირსა მოსვენება.

ჩვენც ვუერთდებით თქვენს განუსაზღვრელ სიხა-რულს.

მეთვალყურეს (ობჩა):— ხელმოუწერელი წერილი არ დაიბეჭდება. მასალა იწერება ქაღალდის ცალ გვე-რდზე.

„ყველას ქვე გიცნობყე“.ს (ხონი): — თქვენ ამბობთ. რომ:

გახშირდა ქეიფი და სროლა. ნუ თუ ეს არის გასამხედროება?! მაგრამ ღამით ხომ ვერ დაინახავენ ნიშანს?!.

ქეიფობენ მუდამ ჟამს
ისმის სროლა ღამეში.
ქეიფობა და ლხინი
წინ წაგვიყვანს რამეში?
ძილს უფრთხობენ მცხოვრებლებს,
ზრდილობა არ იციან.
ალბათ ეს რომ არ ესმით
ძილშია მილიცია.

საკვირველია: თუ კი იმათი სროლა მცხოვრებლებს ძილს უფრთხობს, რატომ მილიციას არ უფრთხობს?

ყოჩაღ მილიცია! მიუხედავად ქალაქში ისეთი სრო-ლისა და განგაშისა, იგი ისეთი გულმაგარი და ყოჩა-ღია, რომ ყურადღებასაც არ აქცევს ამ ამბავს და უდარ-დელათ განაგრძობს ხვრინვას.

ცხრათვალას (კულაში):— „ალილო“-დან „ალი-ლუია“-მდე მოკლე მანძილია და უფრთხილდეს სიმონი, თორემ ჩვენ შევასრულებთ თქვენს თხოვნას:

თუ კი ჩანგალსა მათხოვებ,
აუწვავ კუდის რიკსათ.
უფრთხილდეს—არ ჩამოშორდეს
კომკავშირლების რიგსათ.

როგოს:—ლექსის ბოლოში ასე სწერთ:

დავსწერე ლექსი, რა ლექსი
გადასარევი კაცისა.
სიხარულიდან ხტუნვაში
მიმბაძველი ვარ ვაცისა.
ვიცი: დღეის სწორს ვიხილავ
მე „ტარტაროზში“ ამ ლექსა.
დიდ მაკარიჩსაც გადვიხდით
მე, თედორე და ალექსა.
დღეებო, ელვის სისწრაფით
გაჭქროლდით, როგორც რაშია,
რათა მოვიდეს კვირა დღე,—
იმას ვაშა და ტაშია.
ამ ლექსის ყველა რითმები
ავკინძე ვაი-უიდან.
ღმერთო, ამ სიხარულითა
არა შემშალო ჭკუიდან.

ნუ გეშინიათ! ჭკუიდან შეშლისაგან დაზღვეული ხართ.

ბრძენს:—როგორც იმას არ უნდა დიდი მტკიცება,

რომ სიკვდილამდე ვიცოცხლებ, ალბათ, ეს კარ-გათ ვიცი და კიდეც მჯერა,

არც იმას უნდა მტკიცება,

რომ ეს არის ნამდვილი ლექსი და ლექსებს უნდა სხვაგვარათ წერა.

მოსაზრებულს:—მართლაც კარგათ მოგისაზრებიათ:

თუ მასალა არ დაიბეჭდება, ნუ მიპასუხებთ „ცნობათა მიღება“-ში, რადგან ისედაც მივხდები, რომ ჩემი წერილი უფსკერო გოდორში წავიდა.

ჩვენც ვასრულებთ თქვენს თხოვნას.

„პარნასელს“:— ბარაქალა თქვენს ბიჭობას! მიუხე-დავად იმისა, რომ:

როცა აყროყინდა
ვერის ხიდზე ვირი.—
მე დალმართზე მაშინ
გავიტეხე ცხვირი,—

ამოდენა ლექსი მაინც დაგიწერიათ. როგორ გაუძ-ლით ცხვირის ტკივილს? ნუ თუ წერის დროს არ გაწუ-ხებდათ ის? მართალია კ. კაპანელი, როცა ამბობს, რომ „ტანჯვა—შემოქმედებაათ“.

მელნათ მე სისხლი ვიხმარე
ცხვირიდან გამოსულიყო.
კინაღამ უცბათ დავლიე
მე ამის გამო სული.

კიდევ რამოდენიმეჯერ რომ ასეთი ბედნიერება შე-გემთხვეოდეს,—დარწმუნებული იყავით—დიდი პოეტი გახდებით.

დარდი არ გმართებთ, და მით უფრო, როცა:

თუმცა მე ცხვირი მომტეხა ვირმა,
მაგრამ საყოფი მაინც კი დამრჩა;
და ამიტომაც, რაღა თქმა უნდა,
იგი გალახვას ჩვენგან გადარჩა.

თქვენი ლექსიც გადარჩა დაბეჭდვას!

ოლოლის:—თქვენი წერილის „ყოფნა არ ყოფნა“,— არ ყოფნად გადაწყდა.

ქურქუცალას (ხრესილი):—გვწერთ: თუ იქნეს ოდ-ნავ მაინც მოსაწონი, მომითავსეთ შარადათ.

ვერ ვათავსებთ, მაშასადამე... (თვითონ მიხვდებით!).

„თბილი ოჯახი“

„ზოგ დაწესებულებებში (როგორიც არის მაგ.—სააფთიაქო სამმართველო) მოსამსახურეთა მთელი შტატი შესდგება ოჯახის წევრებისა და ნათესავებისაგან“.

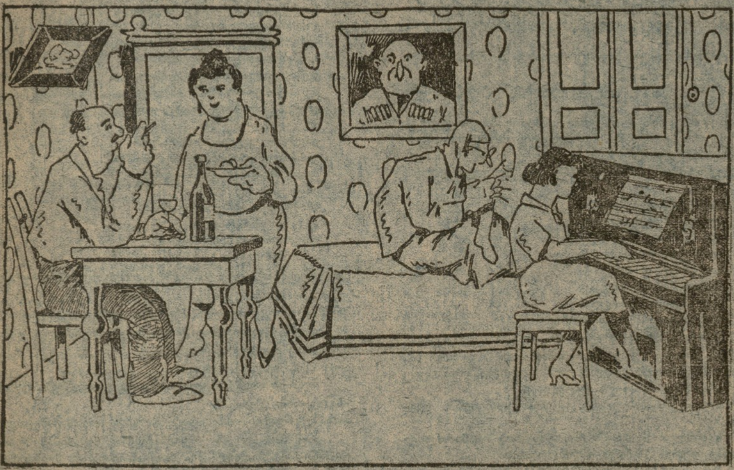

შტატი ოჯახში

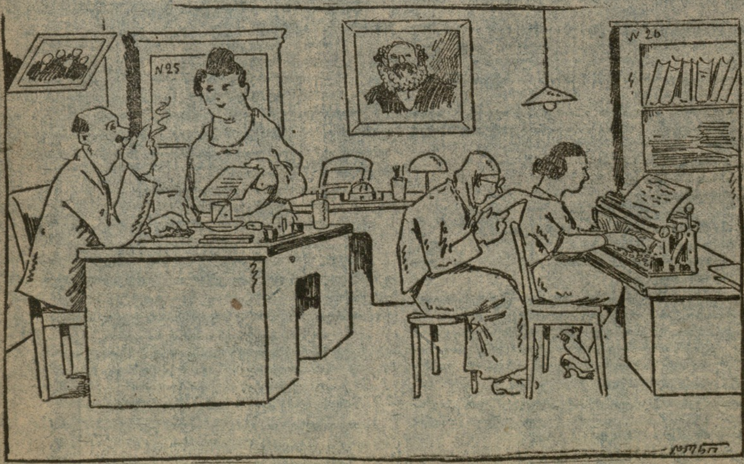

შტატი დაწესებულებაში

პოლიგრაფტრესტის მე-5-ე სტამბა, კამოს ქ. № 68